

Dlaczego warto stawiać dzieciom granice?

DRODZY RODZICE, DZIŚ O GRANICACH – czy je stawiam mojemu dziecku? „KOCHAM I WYMAGAM” to dwa skrzydła, które sprawiają, że PROCES WYCHOWANIA jest właściwy, stabilny.... Czy potrafimy „dobrze” KOCHAĆ? Czy potrafimy „dobrze” wymagać? Czy naszym dzieciom stawiamy granice? Czy umiemy je dobrze postawić?

Rozmowa o granicach często zamienia się w rozmowę o zasadach. Tymczasem Jesper Juul proponuje, aby zamiast pytać: „Co wolno, a czego nie wolno dzieciom?” zadać sobie pytanie: „Na czym mi, jako rodzicowi, zależy i jakie to ma konsekwencje dla mojego dziecka?”

Jeśli chcesz przekazać swoim dzieciom jakieś normy, ważne wartości, istotny jest sposób, w jaki to zrobisz. Skupiając się na tym, co wolno, a czego nie, niejednokrotnie przekazujemy dzieciom „skostniałe” zasady, utarte schematy funkcjonujące z pokolenia na pokolenie. Nierzadko przekazywane są one autorytarnie – wszak rodzic chce być autorytetem w oczach swoich dzieci. Jeszcze jakiś czas temu to był jedyny słuszny i znany model „wyznaczania granic”.

Praktyczne wskazówki dotyczące wyznaczaniu dziecku granic.

Odpowiedzialność zamiast poczucia winy

Dzieci lubią same dochodzić do prawidłowych rozwiązań. Odpowiednio zadane pytanie sprawia, że uaktywnia się ich czołowy płat mózgu i pozwala na analizowanie sytuacji. Czasem wystarczy tylko drobna zmiana komunikatu, żeby maluch sam odkrył miejsce, w którym znajduje się granica i jej przestrzegał. „Czy wiesz co zrobić, żeby mieć czyste ręce podczas kolacji?” – tak zadane pytanie pozwoli dziecku samodzielnie znaleźć rozwiązanie, zamiast czuć, że biernie wykonuje polecenie umycia rąk. W podobny sposób działa

przekazywanie informacji, zamiast słuchania poleceń, dziecko uczy się dzięki temu logicznego wysnuwania wniosków.

Udzielanie wskazówek

Granice dużo skuteczniej wyznacza się za pomocą informacji i pozwoleń, niż zakazów. Dzieci pobudzają obrazy, które im przekazemy. Jeśli dostaną komunikat „nie możecie biegać w domu” to skoncentrują się na bieganiu w domu, zamiast na innych aktywnościach. Dużo lepiej jest udzielić im informacji: **„W domu spacerujemy, a na dworze możemy biegać”**. Pokazujemy wtedy maluchowi świat, który we wspomnianych granicach się mieści, a nie znajduje się w tajemniczej sferze czynności zakazanych.

Mniej kar

Smutna prawda o karach jest taka, że najczęściej stanowią one zadośćuczynienie dla karzącego, a nie naukę dla dziecka. Powodów, aby je ograniczyć jest mnóstwo! Przede wszystkim, działają one na efekty, a nie przyczyny zachowania, nie pozwalają się dziecku zmierzyć z logicznymi konsekwencjami swoich działań, blokują powstawanie naturalnego poczucia winy (błyskawicznie zamieniają je w strach przed karą lub gniew na karzącego), stymulują też ośrodek stresu i nie pozwalają dziecku zrozumieć, co zrobiło.

Nie izolujemy

Metoda izolowania „niegrzecznego” dziecka zdobyła bardzo dużą popularność. Kąćki przemysleń, karne języki, zamykanie w pokoju sprawiają, że dziecko przytłoczone emocjami nie potrafi wyciągnąć logicznych wniosków dotyczących jego zachowania. Wykluczenie nie jest środkiem wychowawczym! W kontekście przytoczonych rad, samo określenie „stawianie” granic wydaje się być nieadekwatne. Najlepsze granice to te, które dziecko samodzielnie odkryje i przyjmie za naturalne, a nie narzucone i niezrozumiałe.

ŻYCZYMY POWODZENIA W STAWANIU GRANIC

